

- 2) rodzaj ziemiopłodów objęty obowiązkiem odnowienia materiału siewnego (określony gatunek zboża, ziemniaki),
- 3) gospodarstwo reprodukcyjne bądź uspołecznioną placówkę handlową, w której należy zaopatrywać się w materiał siewny.

3. Decyzje w sprawie objęcia obowiązkiem odnowienia w danym roku materiału siewnego jednostki określone w ust. 1 doręczają zainteresowanym gospodarstwom.

4. Decyzje w sprawie planowego odnowienia materiału siewnego doręcza się:

- 1) co do zbóż ozimych — przed dniem 1 czerwca każdego roku,
- 2) co do zbóż jarych i ziemniaków — przed dniem 1 września każdego roku.

§ 3. Kontrolę wykonania obowiązku planowego odnowienia materiału siewnego sprawują jednostki określone w § 2 ust. 1.

§ 4. Ilekroć w rozporządzeniu niniejszym jest mowa:

- 1) o biurach gromadzkich rad narodowych — rozumie się przez to również właściwe do spraw rolnictwa organy prezydiów rad narodowych osiedli oraz miejskich rad narodowych w miastach nie stanowiących powiatów i dzielnicowych rad narodowych miast wyłączonych z województw,
- 2) o powiatowych radach narodowych — rozumie się przez to również rady narodowe miast stanowiących powiaty i dzielnicowe rady narodowe miast wyłączonych z województw.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa: w z. S. Gucwa

201

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 25 lipca 1961 r.

w sprawie badań na zawartość alkoholu w organizmie osób podejrzanych o popełnienie przestępstwa w stanie nietrzeźwości.

Na podstawie art. 34 § 2 ustawy z dnia 10 grudnia 1959 r. o zwalczaniu alkoholizmu (Dz. U. Nr 69, poz. 434) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Osoba podejrzana o popełnienie przestępstwa w stanie nietrzeźwości obowiązana jest na żądanie organu właściwego do prowadzenia dochodzenia lub śledztwa bądź sądu poddać się badaniu na zawartość alkoholu w organizmie.

2. Badanie, o którym mowa w ust. 1, może obejmować:

- 1) badanie wydychanego powietrza,
- 2) badanie krwi,
- 3) badanie krwi i moczu.

3. O przeprowadzeniu wszystkich lub niektórych spośród badań określonych w ust. 2 decyduje organ właściwy do prowadzenia dochodzenia lub śledztwa albo sąd, z tym jednak, że w miarę możliwości badanie wydychanego powietrza powinno poprzedzać inne badania na zawartość alkoholu w organizmie, a od jego wyniku powinna być uzależniona decyzja zarządzenia dalszych badań.

§ 2. 1. Badanie wydychanego powietrza przeprowadza się przy pomocy probierza trzeźwości (rurki szklanej wypełnionej substancją reagującą na pary alkoholu) przez przedmuchiwanie go przez osobę podejrzaną.

2. Badanie określone w ust. 1 przeprowadza organ prowadzący dochodzenie lub śledztwo, a na rozprawie — kolegium karno-administracyjne lub sąd.

3. Z przebiegu tego badania sporządza się protokół,

§ 3. 1. Badanie krwi polega na przeprowadzaniu mikrometodą Widmarka analizy chemicznej krwi pobranej z żyły osoby podejranej.

2. Krew na badanie pobiera się w ilości około 5 cm³ przy zachowaniu następujących warunków:

- 1) instrumenty i próbki użyte do pobrania krwi powinny być wyjałowione przez wygotowanie bądź poddanie działaniu wysokiej temperatury,
- 2) do naczynia, do którego pobiera się krew, nie wolno dodawać jakichkolwiek substancji,
- 3) do dezynfekcji skóry należy używać jedynie wodnego roztworu rivanolu lub sublimatu.

3. Pobrania krwi obowiązany jest dokonać fachowy pracownik służby zdrowia w powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) stacji pogotowia ratunkowego, a jeżeli w danej miejscowości nie ma stacji pogotowia — fachowy pracownik służby zdrowia innego zakładu społecznego służby zdrowia w godzinach pracy tego zakładu.

4. Pobranie krwi może mieć również miejsce poza zakładami określonymi w ust. 3, pod warunkiem że krew będzie pobrana przez lekarza.

5. W przypadku powzięcia uzasadnionego podejrzenia, że pobranie krwi spowoduje zagrożenie życia lub zdrowia — decyzja o dokonaniu zabiegu należy do lekarza.

6. O pobraniu krwi bądź odstąpieniu od pobrania sporządza się protokół.

§ 4. W razie odmowy osoby określonej w § 1 ust. 1 podania się zabiegowi pobrania krwi należy oprócz stwierdzenia okoliczności tej w protokole przystąpić do pobrania krwi mimo braku zgody tej osoby, o czym należy ją uprzedzić.

§ 5. 1. Badanie moczu polega na przeprowadzaniu mikrometodą Widmarka analizy chemicznej moczu pobranego od osoby podejrzanej. Przepisy § 3 ust. 2 pkt 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

2. Pobranie moczu dokonuje zakład społeczny służby zdrowia, jeżeli osoba podejrzana zostanie w tym celu doprowadzona do takiego zakładu.

3. Z pobrania moczu spisuje się protokół.

§ 6. 1. Pobranie krwi lub moczu od osób przebywających w zakładzie społecznym służby zdrowia należy do obowiązków tego zakładu.

2. Pobranie krwi lub moczu do badania od osób przebywających w izbie wytrzeźwień należy do obowiązków fachowego pracownika służby zdrowia zatrudnionego w izbie wytrzeźwień.

§ 7. 1. Badanie chemiczne krwi i moczu wykonują:

- 1) laboratoria (pracownie, zakłady) analityczne wyznaczone za zgodą Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej przez właściwe do spraw zdrowia i opieki społecznej organy prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) — na pisemny wniosek organów właściwych do prowadzenia dochodzenia bądź śledztwa albo sądu,
- 2) Instytut Ekspertyz Sądowych Ministerstwa Sprawiedliwości i Zakład Kryminalistyki przy Komendzie Głównej Milicji Obywatelskiej,
- 3) zakłady medycyny sądowej lub inne zakłady akademii medycznych — na podstawie umowy zawartej z organami ścigania lub wymiaru sprawiedliwości.

2. Krew i mocz do badania dostarczają do laboratoriów, o których mowa w ust. 1, organy prowadzące dochodzenie lub śledztwo.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się, jeżeli badania ma przeprowadzać laboratorium tego samego zakładu społecznego służby zdrowia, w którym pobrano materiały do badania.

4. Krew i mocz należy dostarczyć do laboratorium w możliwie krótkim czasie. Naczynia zawierające krew lub mocz do badania powinny być oznaczone w sposób zapewniający niewątpliwie ustalenie tożsamości osoby, od której zostały pobrane, oraz wyłączający zmianę ich zawartości w czasie przesyłki.

5. Do czasu rozpoczęcia badania materiały pobrane należy przechowywać w temperaturze możliwie najniższej, nie niższej jednak niż 0°C.

§ 8. 1. Zakłady społeczne służby zdrowia oraz izby wytrzeźwień nie pobierają opłat za pobranie krwi lub moczu oraz za sporządzenie protokołu.

2. Zakłady określone w § 7 ust. 1 pkt 1 i 2 nie pobierają opłat za wykonanie badania krwi lub moczu.

3. Zakłady, o których mowa w ust. 2, przekazują organowi, który żądał przeprowadzenia badania krwi lub moczu, wykaz należności za wykonane badania według obowiązujących stawek.

§ 9. Traci moc rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 8 lutego 1957 r. w sprawie ustalania zawartości alkoholu w organizmie osób podejrzanych o popełnienie przestępstwa w stanie nietrzeźwości (Dz. U. Nr 10, poz. 46).

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *J. Sztachelski*

202

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 3 sierpnia 1961 r.

w sprawie stwierdzenia zgonu i jego przyczyny.

Na podstawie art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych (Dz. U. Nr 11, poz. 62) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zgon i jego przyczynę stwierdza się w karcie zgonu, której treść i sposób wypełniania określają odrębne przepisy.

§ 2. 1. Wystawienie karty zgonu jest obowiązkiem lekarza, który ostatni w okresie 30 dni przed dniem zgonu udzielał choremu świadczeń leczniczych.

2. Jeżeli zwłoki zostały poddane sekcji, lekarz, o którym mowa w ust. 1, przed wystawieniem karty zgonu powinien zapoznać się z protokołem sekcji.

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się, jeżeli zachodzi uzasadnione podejrzenie, że przyczyną zgonu było przestęp-

stwo. W takim wypadku kartę zgonu wystawia lekarz, który na zlecenie sądu lub prokuratora dokonał oględzin lub sekcji zwłok.

§ 3. W przypadku gdy nie ma lekarza zobowiązanego do wystawienia karty zgonu w myśl § 2 ust. 1 bądź lekarz taki zamieszkuje w odległości większej niż 4 km od miejsca, w którym znajdują się zwłoki, albo z powodu choroby lub z innych uzasadnionych przyczyn nie może dokonać oględzin zwłok w ciągu 12 godzin od chwili wezwania, kartę zgonu wystawia:

- 1) lekarz, który stwierdził zgon będąc wezwany do niebezpiecznego wypadku lub nagłego zachorowania,
- 2) lekarz lub starszy felczer albo felczer zatrudniony w przychodni bądź ośrodka zdrowia lub jego placówce terenowej (wiejski, felczerski punkt zdrowia) i sprawujący